

Advent 1. vasárnap 2011.

Bevezetés

Advent első vasárnapjával ma új egyházi év kezdődik. Advent, magyarul várakozást jelent. Tudjuk, hogy évezredek várakozása előzte meg annak az eljövételét, születését, akire mi is várakozunk.

Advent nemcsak a múltra emlékezés, hanem a jelenre való odafigyelés is, mert advent egyben új kezdetet, új lendületet is ad nekünk. S míg karácsonyra várunk, Krisztus eszkatológikus eljövételének a gondolata is felébred bennünk. És ha Krisztussal akarunk találkozni Karácsonykor, akkor Őt kell felfedeznünk másokban is, és szeretni és segíteni is őket.

Kirie litánia

Jézus Krisztus, Akinek eljövételét a próféták előre hirdették: Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus, Akire az isteni ígéretek sugallatára várakoztak a nemzetek: Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus, Add, hogy eljöveteledre virrasztva és imádkozva várakozunk: Uram, irgalmazz!

Evangélium után

Advent első vasárnapjával, az új egyházi év kezdetén, ne restelljük, ha felidéződnek korábbi, gyermekkori adventjeinknek szép emlékei. Ne restelljük, ha az advent olyan érzelmeket és reményeket ébreszt fel bennünk, amelyeket már alig veszünk észre, amelyek lassan a tudat alá merültek, vagy merülnek. A jelen, amelyben élünk ugyanis elég borús és kilátástalannak tűnő. Hogy szabaduljunk a jelen nyomasztó súlyától, szoktunk múltba menekülni, vagy optimistán a jövőbe nézni

Az élet elviselhetőbbé tételét nemcsak a múltba nézés, hanem a jö-

vőbe nézés is segíti. Ezért jó, ha előre tekintünk.

Az advent nemcsak múltba nézést idéz, hanem jövő felé mutat. A történelem még nem fejeződött be. Nem minden marad úgy, ahogy jelenleg van. A bebetonozások sem szoktak mindig sikerülni, s főleg nem örökkétartók lenni.

Valami új áll még előttünk! Reményeink szerint, előttünk, magyarok előtt is! Ezek szerint, menekülünk a borús jelenből egy szebb jövő világába?

Urunk Jézus Krisztus nem azt parancsolja, hogy meneküljünk! Sem azt, hogy a szebb jövőről álmodozunk. Azt kívánja, hogy virrasszunk, hogy éberek legyünk és imádkozzunk! Dolgozzunk és fáradozzunk azon, hogy jobb legyen a jelen! Emberibb és istenibb! Hogy a sötétség felett a világosság, a bűn felett az erény diadalmaskodjék! Fel kell készíteni magunkat a sokféle értelmű Úrjövételre. Mert Ő eljön, abban az órában, amelyikben nem is gondoljuk. Hogyan is mondta a költő?

Mikor elhagytak,
Mikor lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten

Az Úr ékezésére való várás, a Krisztus jövetelére való felkészülés, a Krisztus által hangoztatott virrasztás ugyanis nem tétlen virrasztást jelent. Nem semmittevést! Hanem felelősségvállalást jelenünkért és jövőnkért!

Krisztus napjára várni, virrasztva várni, nem azt jelenti, hogy elvonulunk e világból, kivonjuk magunkat a társadalom életének alakításából. Nem törődünk a körülöttünk

alakuló, formálódó jövővel, s abba nem szólunk bele, abban nem veszünk aktívan részt. Nem megyünk el választani. Az ilyen semmittevő, jó és rossz között különbséget tenni nem tudó és nem is akaró magatartásúak, unos-untalan azt hangoztatjuk, hogy milyen rosszak a körülményeink, milyen rossz az emberek közérzete! De mit tesznek, azért, hogy jobbak legyenek a körülményeink, jobbak legyenek a honfitársaink?

Mindnyájunknak tennünk kell és nem is akármit, s akármennyit. Mindnyájunknak megvan a saját kötelességünk is! És ezt tegyük is meg mindannyian, s tőlünk telhetőleg remekül! A költő azon szavaival buzdítom most önmagunkat, melyekkel buzdítottam egykor tanítványaimat:

Tőle, ki gyógyít, és aki fát vág,
és az öltönyt varrja nekem,
elvárom remekül tegye dolgát.
Dolga bármi legyen ...
Bűn a közepszerűség

Bűn a lagymatag közép-szerűség. Mindnyájunknak önzetlenül kell fáradoznunk saját életünk, társadalmunk, hazánk krisztusibb, boldogabb jövőjéért. Tennünk, hogy jobb legyen népünk élete. Hogy nemzetünk érdekeit szem előtt tartó, egyre hitelesebb, honfitársaikat szerető vezetői legyenek e népnek.

Nem tudom, hányan figyelünk fel, s felénk hangzónak éreztük-e az evangéliumban: Krisztusnak virrasztásra felszólító szavai mellett, az imádkozásra felszólító szavait? Ő mondta, hogy „Amit nektek mondok, mindenkinek mondom.” Tehát nekünk is! Mert az ima éppoly szükséges, mint a virrasztás!

Sajnos a mai ember nem, vagy alig imádkozik. Nem imádja Istent.

A tengerentúli hatalom vezetője a hálaadás napján ki sem ejti nevét. Az ember annál inkább imád sok minden mást. Imádja a nagyszerű haladást, meghökkentően csodálatos technikát! A modern, mindentudó computer-technikát. mikroprocesszorok világát. Imádja az egyre kényelmesebb közlekedést lehetővé tevő autót, - vasárnapi istentisztelete az autómosás. Imádja a műsorszóró műholdrendszert.

Csak a végtelen és mindenható Istent nem, és előtte nem akar letérdelni. Azt hiszi elég önmagának. Az említett személy ezt ki is mondta. Pedig a bölcs XXIII. János pápa szerint a térdelő ember, az imádkozó ember sokkal nagyobb, a világ valamennyi teremtményénél, mert a végtelen hatalmú, teremtő és gondviselő Isten kezébe kapaszkodik.

A Zsinat óta divatos lett a „dialógus”, a párbeszéd kifejezés. Párbeszédet folytatunk az elszakadt keresztény testvérekkel, párbeszédet folytatunk a nem keresztényekkel, az iszlámmal, a buddhizmussal, párbeszédet folytatunk a nemhívőkkel.

De jaj! Miért nem folytatunk dialógust, párbeszédet a jó Istennel? Hívőknek mondjuk magunkat, de templomon kívül, hétköznaponként folytatunk-e párbeszédet a jó Istennel? Imádkozunk-e? Az igazhitű mohamedán naponként ötször teríti földre imaszőnyegét és ötször imádkozik. És az igazhitű keresztény hányszor? Ha ő is többször imádkozna, szebb lenne e világ, az Úrjövétel várása, szebb lenne a karácsonya.

Ámen.

F. F.